

Pleitnotitie

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Sector Civiel

Rolnummer: 105.007.138/01 (voorheen: C07/01273)

Pleidooi zitting: 16 februari 2009

inzake:

De vereniging “Defence for Children International – Nederland”, daarbij ondersteund door de Stichting Defence for Children International Nederland conform artikel 2 van haar statuten,

en

de vereniging “Wij Willen Blijven”,

beiden gevestigd te Amsterdam,

appellante

advocaat: mr. M.A. Collet

procureur: mr. P.S. Kamminga

tegen:

**De Staat der Nederlanden
(Staatssecretaris van Justitie,
voorheen de Minister van
Vreemdelingenzaken en Integratie),**

geïntimeerde

advocaat: mr. G.M.H. Hoogvliet

Edelgrootachtbaar College,

Vandaag sta ik voor u om namens kinderen, waarvan enkelen aanwezig, hun rechten te verdedigen. In mijn pleidooi zal ik ingaan op het verloop van de procedure, de Memorie van Antwoord, waarbij ik zal aanstippen wat men daarbij vergeten is ten aanzien van de Memorie van Grieven en wat volgens eisende partijen, appellanten in het hoger beroep, onjuist is en derhalve bestreden dient te worden. Dit alles zal ik doen in de volgorde die in de Memorie van Grieven reeds gekozen is.

Het geschil gaat over de vraag in hoeverre geïntimeerde onrechtmatig handelt door niet te voorzien in een (wettelijke) regeling voor kinderen die al langer dan 5 jaar in Nederland verblijven en procederen over een verblijfstatus. Deze vraag is van belang doordat deze kinderen door het tijdsverloop in de Nederlandse samenleving zijn geworteld, en terugkeer naar hun land van herkomst schade veroorzaakt aan hun ontwikkeling.

Dat die schade na 5 jaar nagenoeg steeds optreedt blijkt uit het rapport van Kalverboer en Zijlstra, waarin deskundigen constateren dat terugkeer na een periode van vijf jaar schadelijk is voor de ontwikkeling van het kind. Uit dit onderzoek blijkt tevens het causale verband tussen het langdurige verblijf en de uiteindelijk optredende schade.

Appellanten stellen bij langdurige procedures als gevolg van het onvermogen van de overheid om deze procedures in kortere tijd af te handelen dit langdurige verblijf toegerekend kan worden aan de overheid. Dat in een dergelijke situatie de overheid verantwoordelijkheid draagt wordt overigens ook door geïntimeerde erkend, en is de reden geweest voor de totstandkoming van het generaal pardon en het – inmiddels weer afgeschafte – driejarenbeleid.

Daar komt bij dat ook illegale kinderen vallen onder het bereik van het IVRK, en het uitblijven van een oplossing bij verblijf langer dan 5 jaar toegerekend kan worden aan geïntimeerde, mede nu ook indien de kinderen uitgeprocedeerd zijn, “illegaal zijn”, zij nog steeds onder de rechtsmacht vallen van geïntimeerde. Die verantwoordelijkheid maakt dan ook dat de Staat aansprakelijk is voor schade die voortvloeit uit het geen oplossing maken..

Duidelijk is ook dat de ingeroepen bepalingen uit het IVRK en IVBPR in het leven zijn geroepen om kinderen te beschermen. Tevens is duidelijk dat deze bepalingen zich richten tot de overheid en niet tot de burger, zoals blijkt uit de preambules van deze

verdragen, de verwoording van de bepalingen, en de totstandkoming van de verdragen en de preambules van deze verdragen. Nu de gestelde belangen – namelijk het belang en de ontwikkeling van het kind – de kern vormen van de in deze procedure aangehaalde verdragsbepalingen, is er tevens voldaan aan het relativiteitsvereiste.

Het geschil zelf lijkt zich vooral toe te spitsen op drie punten, waarop straks uitgebreider zal worden ingegaan, en waartegen? de grieven zijn gericht:

- 1) Tegen de vaststelling van de feiten zoals geschiedt in het thans bestreden vonnis van de Rechtbank te 's-Gravenhage,
- 2) Tegen het oordeel dat de Rechtbank – gelijkloidend aan dat van geïntimeerde – , dat er geen directe werking uitgaat van artikel 3 IVRK, laat staat dat zou kunnen leiden tot het recht een eigen aanvraag onder de beperking van worteling en langdurig verblijf in te dienen om die belangen af te wegen,
- 3) Tegen het kennelijke oordeel, eveneens overgenomen van gedaagde, thans geïntimeerde, dat er reeds een ter zake met voldoende rechtswaarborgen omklede rechtsgang zou bestaan.

Vaststelling van de feiten

1) A) Ten aanzien van het eerste punt is een korte grief gehanteerd:

In r.o. 4.9 van de thans bestreden uitspraak, wordt in regel 6 en 7 gesteld dat niet in geschil is dat aan de in geroepen bepalingen wordt getoetst. Zulks is onjuist en voor zover de thans bestreden uitspraak (mede) gebaseerd is op deze veronderstelling, komt die uitspraak dan ook voor vernietiging in aanmerking.

Juist het ontbreken van die toets heeft ons tot Uw Hof geleid. Appelanten menen dat, nu de bestuursrechter – naar hun mening ten onrechte – veel bepalingen van het IVRK rechtstreekse toepasbaarheid ontzegt, een regeling nodig is om inhoudelijk en volwaardig te kunnen toetsen aan die ingeroepen internationale bepalingen (artikelen 2, 3, 6 en 12 van het IVRK, alsmede 8, 13 en 14 EVRM en 17 en 24 IVBPR).

1) B) Geïntimeerde vult de bedoeling van de bestreden rechtsoverweging als volgt in:

4.1.2 Met de bestreden rechtsoverweging heeft de rechtbank kennelijk bedoeld dat iedere vreemdeling een beroep kan doen op verdragsrecht en dat de bestuursrechter in dat kader onderzoekt of aan dat verdragsrecht aanspraken kunnen worden ontleend. Dat is niet het geval als een verdragsbepaling geen normen bevat die, gelet op hun formulering, vatbaar zijn voor rechtstreekse toepassing door de rechter, bijvoorbeeld omdat zij niet voldoende concreet zijn voor een zodanige toepassing en derhalve nadere uitwerking behoeven in nationale wet- en regelgeving.

Deze uitleg komt niet tegemoet aan de grief, nu aan de aangevoerde internationale kinderrechtelijke bepalingen door de bestuursrechter rechtstreekse werking wordt ontzegt. Eisers menen dat dit onterecht is, zeker ten aanzien van artikel 3 IVRK, nu uit lid 1 duidelijk blijkt dat dit artikel zich ook richt tot de rechterlijke macht, en toetsing aan het belang van het kind op andere rechtsgebieden, zoals bij omgangsregelingen na echtscheidingen, gebruikelijk is. Ook het Comité voor de Rechten van het Kind uitte op 30 januari 2009 haar zorgen over het feit dat het IVRK terzijde wordt geschoven omdat deze bepalingen nadere uitwerking zouden behoeven door te stellen:

28. The Committee welcomes the efforts towards attaching more importance to the best interests of the child in decisions concerning children. However, the Committee is concerned that the best interests principle is not always codified in legislation affecting children or formalized in proceedings of the administrative arm of government.

29. The Committee recommends that the State party take all appropriate measures to ensure that the principle of the best interests of the child, in accordance with article 3 of the Convention, is adequately integrated in all legal provisions and applied in judicial and administrative decisions and in projects, programmes and services which have an impact on children.

<http://www.kinderrechten.nl/site/pages/jeugd/rapportage/docu/CRC-C-NLD-CO3.pdf>

Geïntimeerde stelt verder dat deze rechtsgang bestaat in enkele restregels, namelijk artikel 3.4 lid 3 Vb2000 alsmede 4:84 Awb. Deze regels hebben het karakter van een hardheidsclausule die in uitzonderingssituaties wordt toegepast en waarbij volgens de bestuursrechter sprake is van beleidsvrijheid die bestuursrechter slechts marginaal kan toetsen,

De ingeroepen internationale kinderrechtenbepalingen zijn hierbij nooit doorslaggevend.

Appellanten kunnen legio zaken inbrengen waarbij die kinderrechten, ondanks het tijdig inroepen ervan, niet worden nageleefd en ondanks dat er een beroep werd gedaan op de door geïntimeerde voorgestelde vluchtroute. Geïntimeerde heeft geen enkele zaak ingebracht waaruit blijkt dat een beroep op die bepalingen die in het leven zijn geroepen om kinderrechten adequaat te beschermen wel daadwerkelijk gehonoreerd wordt.

Appellanten betwisten derhalve dat er effectief aan al die ingeroepen internationaalrechtelijke regels wordt getoetst. Vele van die regels vergen volgens geïntimeerde nadere uitwerking in nationale regels vooraleer ze kunnen worden toegepast. Artikel 3.4 van het Vreemdelingenbesluit kent geen categorie waaronder de door appellanten onrechtmatig geachte situatie valt. In het door geïntimeerde gebruikte aanvraagformulier voor verblijfsvergunningen regulier staat ook geen invulcategorie over de ingeroepen kinderrechten. Ambtshalve toetsing op dit punt vindt evenmin plaats, ook niet bij het AMV-beleid.

Directe werking

2) A) Over het tweede punt zijn twee elementen als grief gebruikt:

– In rechtsoverweging 4.4 overweegt de rechtbank:

Het standpunt van Defence for Children c.s. moet worden verworpen. Voor zover artikel 3 IVRK al rechtstreekse werking toekomt vloeit daar niet uit voort dat de daarin bedoelde belangen van een kind alleen gewaarborgd kunnen worden als een kind zelfstandig mag procederen.

- In rechtsonderdeel 4:8 overweegt de rechtbank:

Naar oordeel van de rechtbank is in de ingeroepen bepalingen, voor zover zij rechtstreekse werking hebben, geen aanknopingspunt te vinden voor de conclusie dat minderjarigen na een verblijf van 5 jaar in Nederland in alle gevallen een verblijfsvergunning moeten krijgen,

Appellanten menen dat een zelfstandige aanvraag over worteling na langdurig verblijf de beste methode is om de rechten van het kind te waarborgen. Momenteel wordt de aanvraag van een minderjarige meestal gekoppeld aan een andere aanvraag, die van de ouders, in het kader van een reguliere – of asielprocedure, of de eigen asielaanvraag waarbij dan de ambtshalve AMV toets wordt gehanteerd. Voor alle duidelijkheid, een minderjarige kan geen zelfstandige aanvraag indienen waarbij de wortelingsgrond (langdurig verblijf in Nederland) als zelfstandige basis voor toelating getoetst kan worden.

De uitvoeringspraktijk is dan ook geheel in strijd met de bedoeling ten tijde van de ratificatie van het Kinderrechtenverdrag:

“Het is evenwel met de bedoeling van het Verdrag in overeenstemming te achten dat, in geval van conflict van belangen, het belang van het kind als regel de doorslag behoort te geven”

In het rapport van Kalverboer en Zijlstra is het begrip worteling als belang aangekaart en wetenschappelijk onderbouwd. Het rapport is onderschreven door een brede groep van twintig vooraanstaande wetenschappers en klinici. Het belang van worteling wordt momenteel ook nergens anders in de aanvraagprocedure afgewogen. Appellanten betogen niet dat in alle gevallen na een verblijf van vijf jaar een verblijfsvergunning moet worden afgegeven, maar menen wel dat dit uitgangspunt zou moeten zijn.

De vereniging van artsen jeugdgezondheidszorg heeft op 22 april 2008 een standpunt uitgebracht waarin zij de conclusies van het rapport van Kalverboer en Zijlstra delen en vanuit hun eigen ervaringen de zorgen over de schade bij uitzetting van in Nederland gewortelde kinderen kracht bij zetten.

http://74.125.77.132/search?q=cache:jjl9rxmvaqJ:jpgz.zorgmediatheek.nl/Portals/0/PDF/standpunt_AJN_uitzetten_kinderen_22-4-2008.pdf+landelijke+vereniging+jeugdartsen+schade+uitzetting+standpunt&hl=nl&ct=clnk&cd=2&gl=nl

Tot 2003 bestond er een driejarenbeleid. Na drie jaar procederen werd het – met in het achterhoofd artikel 3 en 8 EVRM – niet humaan geacht om mensen na lange onzekerheid alsnog uit Nederland te verwijderen. Onduidelijk is dan ook waarom de Rechtbank nu in vijf jaar verblijf voor een kind geen aanknopingspunt ziet voor een zelfstandig verblijfsrecht, gebaseerd op de aangehaalde internationaalrechtelijke bepalingen.

De discussie over de rechtstreekse werking van het IVRK is in een aantal landen al beslecht. In een aantal landen, onder andere in Libië, Irak, Senegal, Koeweit, Chili, Italië, Algerije, Venezuela, Tsjechië en België, heeft het hele IVRK rechtstreekse werking, tot grote tevredenheid van het Comité voor de Rechten van het Kind:

'The Committee welcomes the fact that the Convention is self-executing and that its provisions may be, and in practice have been in several instances, invoked before the court. It also notes with satisfaction the fact that Belgium applies the principle of the primacy of international human rights standards over national legislation in case of conflict of law.'

Waarom dan niet bij de Nederlandse bestuursrechter?

3) A) Er bestaat geen met voldoende waarborgen omklede rechtsgang waarin de kinderrechten in het vreemdelingenrecht vol getoetst kunnen worden:

In rechtsoverweging 4.8 overweegt de rechtbank:

In de ingeroepen bepalingen valt echter niet te lezen dat het wegen van de belangen van minderjarigen niet op toereikende wijze zou kunnen plaatsvinden in het kader van verblijfsrechtelijke procedures zoals die in de geldende Nederlandse regelgeving voor hen open staan.

In rechtsoverweging 4.9 overweegt de rechtbank:

Er staat derhalve, naar de Staat terecht heeft gesteld, een met voldoende waarborgen omkleedde rechtsgang open.

Namens appellanten is uiteengezet dat aan de genoemde verdragsbepalingen niet getoetst wordt door de bestuursrechter.

De door geïntimeerde zelf genoemde rechtsgangen zouden bestaan uit artikel 3.4 lid 3 Vb 2000 alsmede 4:84 Awb. Zoals gezegd hebben deze regels het karakter van een hardheidsclausule die in uitzonderingssituaties wordt toegepast. De ingeroepen internationale kinderrechtenbepalingen zijn hierbij nooit doorslaggevend. Op een situatie waarin kinderen ten gevolge van langdurig verblijf zijn geworteld zien zij niet. En de bestuursrechter toetst de toepassing van de bevoegdheden van deze artikelen ook nog eens terughoudend – de zogeheten marginale toetsing – gezien de beleidsvrijheid die het bestuur bij het uitoefenen van deze bevoegdheden geacht wordt te hebben.

Het standpunt van de Rechtbank is ook niet te volgen, want een simpelweg lezen van het aanvraagformulier, de soorten verblijfstitels die verleend kunnen worden, en de vaste jurisprudentie van de ABRS dat slechts kan worden beslist een vergunning af te geven op een daartoe strekkende aanvraag maken dat de kinderrechten op basis van langdurig verblijf nimmer afzonderlijk kunnen worden getoetst.

3B) Geïntimeerde doet het voorkomen dat het niet aanvaardbaar is dat de civiele rechter wordt gevraagd te oordelen over uitspraken van de hoogste bestuursrechter, de ABRS. Dat is echter niet de vraag die hier speelt.

Het punt van geschil is of geïntimeerde ten onrechte geen beleid voert waarbij de worteling een afzonderlijke toelatingsgrond vormt, of waarbij de belangen van kinderen fatsoenlijk en individueel worden afgewogen. De rechters in dat vreemdelingrechtelijke proces, inclusief de ABRS, volgen nu eenmaal de wetgevingssystematiek, waarbij slechts beperkt en nog eens uiteenlopend ook, ruimte wordt gevonden om een beschikking van geïntimeerde te vernietigen wegens

onrechtmatige totstandkoming. Het lijkt er eerder op dat geïntimeerde wacht tot een hogere rechter (bijvoorbeeld het EHRM) overgaat tot een correctie op het in Nederland gevoerde stringente beleid en dat de politieke wil om recht te doen aan de positie van kinderen in de vreemdelingenprocedure thans van marginaal belang is, en in strijd is met artikel 3 IVRK.

De stelling dat de rechten van het Kind ook al getoetst kunnen worden onder artikel 8 EVRM, miskent dat juist ten aanzien van artikel 8 EVRM beperkingen mogelijk zijn, terwijl die bij het IVRK vaak juist geheel ontbreken. Bovendien blijkt uit de Straatsburgse jurisprudentie dat een langdurig verblijf zonder verblijfsvergunning geen reden is om schending van artikel 8 EVRM aan te nemen.

Jaap Doek, tot voor kort voorzitter van het Comité voor de Rechten van het Kind, vindt dat de Nederlandse rechters een verkeerde interpretatie hanteren:

'Als ouders het land moeten verlaten (omdat een verblijfsvergunning wordt geweigerd) terwijl hun kind in Nederland geboren en getogen is en derhalve hier is geworteld en in beginsel kan blijven, betekent dit een scheiding tegen hun wil. Zij kunnen een beroep doen op artikel 9 IVRK waarvan de rechtstreekse werking in de rechtspraak – in elk geval impliciet – is aanvaard. Deze scheiding zal niet in het belang van het kind noodzakelijk zijn. Bovendien zal de verwijdering van een hier te lande geboren en ingeburgerd kind niet in zijn/haar belang zijn (artikel 3 IVRK).' (Ruitenbergh, G. (2003), *Het Internationaal Kinderrechtenverdrag in de Nederlandse rechtspraak*, Amsterdam: SWP p 221)

Een eerste voorbeeld:

Joe is in 1988 in Angola geboren. In 2001 is hij als alleenstaande minderjarige asielzoeker naar Nederland gekomen. Hij heeft drie jaar rechtmatig verblijf gehad in Nederland als alleenstaande minderjarige vreemdeling, maar in 2004 is zijn aanvraag voor een vergunning voor voortgezet verblijf afgewezen, omdat de Nederlandse overheid in Angola een opvangcentrum heeft geopend en daarmee van mening is dat er adequate opvang voor Joe is in Angola.. In zijn bezwaar van 3 maart 2005 tegen deze beschikking beroept de advocaat van Joe zich onder meer op de artikelen 6, 16 en 39 van het IVRK. Hij voert aan dat Joe een jongen met beperkte verstandelijke vermogens is. Hij heeft de structuur en begeleiding nodig die hem in Nederland geboden wordt en die hem in Angola niet geboden kan worden. Het zou zijn ontwikkeling ernstige schade toebrengen als hij terug naar Angola zou worden gestuurd. In het besluit dat twee jaar later op het bezwaar wordt genomen, doet de IND zijn beroep op het IVRK als volgt af:

‘Overwogen wordt dat de belangen van het kind reeds een eerste overweging vormen bij de inrichting van het beleid voor alleenstaande minderjarigen. (...) De stelling van gemachtigde is daarom allereerst getoetst aan het op betrokkene toepasselijke beleid. Deze toetsing, die in de paragrafen hierboven is uitgewerkt, leidt niet tot de conclusie dat betrokkene in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.’

In het beroepschrift van 15 maart 2007 tegen dit besluit haalt de advocaat op nieuwe het IVRK aan, en in het bijzonder de artikelen 6, 16 en 39 IVRK. Hij betoogt dat Joe inmiddels al vijf jaar in Nederland woont en hier geworteld en geïntegreerd is. Ook voegt de advocaat een standpunt van Defence for Children bij, dat toegespitst is op de situatie van Joe. In dit rapport wordt onder meer een gemotiveerd beroep gedaan op artikel 3, 6, 16, 22 en 27 IVRK.

De rechtbank wijdt in haar uitspraak van 12 december 2007 enkele alinea's aan de artikelen waar de advocaat zich op heeft beroepen. Met betrekking tot artikel 6 IVRK concludeert dat de rechtbank dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft:

‘De voorzieningenrechter is van oordeel dat artikel 6 van het IVRK, gelet op zijn formulering, geen norm betreft die vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter, aangezien het niet voldoende concreet is voor zodanige toepassing en derhalve nadere uitwerking behoeft in nationale wet- en regelgeving.’

Met betrekking tot artikel 16 IVRK verwijst de rechtbank naar de belangenafweging die in het kader van artikel 8 EVRM is gemaakt. In het kader van artikel 16 IVRK wordt hier niet meer door de rechtbank naar gekeken.

Het beroep van de advocaat op artikel 39 IVRK is volgens de rechtbank niet voldoende onderbouwd. Op het goed onderbouwde beroep op het IVRK in het standpunt van Defence for Children gaat de rechter in het geheel niet in.

Een tweede voorbeeld:

Marya is geboren in 1996 in Tsjetsjenië. Ze is in 2002 met haar moeder naar Nederland gevlucht. Hun asielaanvraag werd afgewezen. Deze afwijzing is in 2005 onherroepelijk geworden. Vervolgens vragen Marya en haar moeder een verblijfsvergunning regulier met als doel ‘medische behandeling’ aan.

Marya en haar moeder hebben beide psychische problemen als gevolg van traumatische ervaringen in het land van herkomst. Ondanks deze problemen is Marya goed geïntegreerd en geworteld in Nederland. Volgens de directeur van haar

basisschool is ze volledig vernederlandst. Uitzetting naar Tsjetsjenië zou haar ontwikkeling ernstig kunnen schaden.

Ter ondersteuning van deze aanvraag doen moeder en dochter een beroep op het IVRK, en verwijzen ze naar publicaties van Defence for Children. Hierin wordt betoogd dat de IND krachtens artikel 3 IVRK verplicht is om de belangen van het kind bij de beslissing over haar verblijfsstatus te betrekken. De IND wijst deze aanvraag af. In de beroepsfase overweegt de rechtbank op 7 augustus 2007 met betrekking tot het IVRK als volgt:

'Ten aanzien van het beroep van eiseressen op het IVRK wordt onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals de uitspraken van 13 september 2005 (nr. 200507132/1; LJN AU3122) en 15 februari 2007 (nr. 200604499/1; LJN AZ 9524), overwogen dat de door eiseres genoemde artikelen geen norm bevatten die vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter, aangezien zij niet voldoende concreet zijn voor zodanige toepassing en derhalve nadere uitwerking behoeven in de nationale wet- en regelgeving. Gelet hierop kan het beroep op de publicaties van Defence for Children evenmin tot een ander oordeel leiden.'

Een derde voorbeeld:

Anton is in 1990 in Oezbekistan geboren. In 2001 is hij samen met zijn familie naar Nederland gevlucht. Zijn ouders hebben asiel aangevraagd. Die aanvraag is afgewezen. In 2006 heeft Anton een aanvraag gedaan tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier met als doel 'beperking conform beschikking Staatssecretaris'.

Ter ondersteuning van deze aanvraag heeft hij een rapportage van Defence for Children overgelegd, waarin wordt beargumenteerd dat uit de artikelen 2, 3, 6, 8 en 28 van het IVRK volgt dat Anton een verblijfsvergunning zou moeten krijgen. Defence for Children voert aan dat Anton geworteld is in de Nederlandse samenleving. Hij verblijft al meer dan zeven jaar in Nederland en hij doet het goed op school. Bovendien is hij een zeer getalenteerd klarinetspeler. Hij heeft op jonge leeftijd al verscheidene prijzen gewonnen. In Oezbekistan is de kinderrechtensituatie voor Anton zorgwekkend, vooral omdat hij als christen en etnische Rus tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort. De mogelijkheden voor Anton om zijn muzikale talent verder te ontwikkelen zullen beperkt zijn in Oezbekistan. Defence for Children stelt dat uitzetting Anton's belangen zou kunnen schaden. De IND heeft krachtens artikel 3 IVRK de verplichting om de belangen van Anton mee te wegen bij de beslissing over zijn verblijfsstatus.

Nadat Anton bezwaar heeft gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op zijn aanvraag, volgt op 23 juli 2008 een afwijzende beschikking. In deze beschikking wordt in het geheel niet ingegaan op de rechten die voor Anton uit het IVRK voortvloeien.

Vooralsnog wordt volstaan met deze voorbeelden, alsmede het ingebrachte rapport van Kalverboer en Zijlstra om aan te tonen dat appellanten een zwaarwegend belang hebben om een beroep te doen op de civiele Vooralsnog wordt, bij gebreke van een oplossing en enige toenadering, gepersisteerd in hetgeen reeds in de memorie van Grieven als eis is geformuleerd.

Eis nog eens kort samengevat:

- i. Voorlopig steeds te toetsen op alle aspecten die verband houden met wortelingsgrond, in ieder geval die kinderen dan verblijf te gunnen op basis van minstens vijf jaar verblijf in Nederland;
- ii. Uiteindelijk een volledig uitgewerkte en gebalanceerde regeling tot stand te brengen waarbij personen die tijdens hun minderjarigheid vijf jaar of langer in Nederland hebben verbleven, in ieder geval kinderen die reeds vijf jaar of langer in Nederland verblijven een verblijfsvergunning kunnen aanvragen op de enkele grondslag dat zij gedurende vijf jaar reeds in Nederland verblijven, danwel in ieder geval op de "wortelingsgrond" een individueel beroep kunnen doen om in het bezit te komen van een verblijfsvergunning;
- iii. Het tot heden ontbreken van een dergelijke regeling als onrechtmatig moet worden aangemerkt (verklaring voor recht);
- iv. De rechtsgevolgen ten aanzien van minderjarige kinderen bij afwijzende beslissingen omtrent de aanvraag voor een verblijfsvergunning van rechtswege worden opgeschort tot het verblijf in Nederland effectief wordt beëindigd door uitzetting of vertrek;

Althans een zodanige beslissing te nemen als U in goede justitie meent te behoren;

Dank voor uw aandacht.

Gemachtigde